

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Negatio trina Petri quid nos instruat, quîqué ex lapsu sit resurgendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

in horto cum illo? Iterum ergo negavit Petrus, & ait: Homo nescio quid dicis. Tunc ille coepit detestari & iurare & anathematizare, quia non nouisset hominem, & quia nescio hominem istum, quem dicitis. Et continuo adhuc illo loquente, statim iterum gallus cantauit. Et conuersus Dominus, respexit Petrum. Et recordatus est Petrus verbi Domini Iesu quod dixerat ei, quia priusquam gallus cantet bis, ter me negabis, & egressus Petrus foras, coepit flere, & fleuit amarè.

HOMILIA XVI.

QUAE de Petri referuntur negatione, licet de loco dubium habeant, parum tamen curandum est, an in vna domo, an in duabus ter negavit Christum, quandoquidem, quomodo illi Christus praedixerat, certum est, ter Petrum negasse eundem. Considerandum deinde, quod in textu Euangelistarum videtur dissonantia: quia alia ab alijs personae adducuntur interlocutrices. Verum Euangelistae non dissident. Accidit namque vt ad ignem sedentibus multis, multi, vno incipiente, loquerentur Petro, nitentes probare ipsum esse Christi discipulum, vno hæc, alio alia verba dicente. Quo etiam factum est, vt Euangelistarum alius huius, alius alterius verba recenseret. Tertio, commiseranda est infirmitas Petri, qui territus tam cito ad verba vnus ancillae ostiariae, negavit, magis tamen (vt videtur) animo compatiendi, quam auisandi atque terrendi, Petro loquentis. Vide etiam quomodo per moram creuit peccatum Petri. Primo enim negavit, deinde negavit cum iuramento: tertio, execrando & anathematizando negavit. Obserua postremo, quod Petrus non redijt in se, peccatum suum detestans, nisi postquam à Domino est respectus: quod de spirituali est respectu, hoc est, de illuminatione mentis, intelligendum. Tunc enim exiuit domum poenitens, fleuitque amare, illuc non rediturus.

Negatio trina Petri quid nos instruat, quique ex lapsu sit resurgendum.

Desperandum non esse post lapsum.

A peccato non posse hominem propria virtute resurgere.

Societatem malam esse fugiendam. Benignitas Saluatoris quanta.

PRINCIPIO hic discimus, nihil presumere de nobis. Si enim tantus apostolus, tamque feruens, & omnium caput, cecidit, quid nos faceremus? Erudimur deinde, non etiam desperare post lapsum quandoquidem hic apostolus post lapsum non solum veniam, sed magnam etiam gratiam affectus est, nec post lapsum minus quam ante, fuit Christo dilectus. Adeo non imputat peccatum Deus poenitenti. Tertio, discimus, non virtute nostra nos posse à peccato resurgere, sed nobis fore necessarium, vt à Domino respiciamur, & ipse resuscitet nos. Nos quidem quamdiu in peccato sumus, non possumus etiam huiusmodi respectum mereri: possumus tamen impedire, possumus eum respuere, quia possumus diuinæ aspirationi non acquiescere. Quarto, discimus ex loco, quo Christum negavit Petrus, vitandam malam societatem, peccandi que occasionem. In certu namque apostolorum haudquaquam negavit Petrus, sed in curia pontificis, inter homines ociosos & ingluuiei deditos. Quinto, benignitatem Domini attendamus, qui apostolum dilectum, quem principem erat facturus Ecclesiae, cadere permisit, illum tamen erectu-

EUS.

rus. quo illum faceret humana fragilitatis expertum, & subinde misericordē erga infirmos & delinquentes. Sexto, quoniam omnes deliquimus, & quam Petrus multo grauius, flere cum Petro debemus ac pœnitere, vt Dominum reconciliemus. Septimò, infirmitatem nostram docemur ante oculos habere, qua ad eòdè prouisi sumus ad lapsum, atque prorsus nihil absq; Deo. Non sufficit, si modo voluntatem habeamus bonam: quoniam leuissima tentatione atque auræ statu mutamur. Voluntati igitur tuæ bonæ, tamen modo habes à Deo, non innitaris: quia instabilis est nimium, & nisi etiam à Deo roboretur conferueturq; cito periclitabitur. Octauò, quasi digito nobis monstratur, non diu morandum in peccato. Nam si perseueramus, coalescit, validior fit in nobis concupiscentia, spiritus infirmior, diaboli improbitas erga nos maior atq; potentior. Qui enim ab eo semel fuerit victus, nisi per Dominum fuerit iterum liberatus, eiusdem tyrannidi subiectus manet. Qui semel ab eodem captus est, infirmior iacet, atq; contra hunc, virtutem crudelior ē diabolus ostentat. Mora igitur omnis periculosa est in peccato. Tu verò principijs obsta. Cecidisti? coneris mox resurgere. Adiuuabit autem Deus, preferatim si petieris, conatum tuum. Peccatum namq; si vnum admissum fuerit, nisi cito per pœnitentiam corrigatur, in aliud mox præcipitat. Non longè petendum est exemplum, apostolus hic nobis occurrit, de quo loquimur, Petrus: qui quoniam primam negationem non cito correxit, in secundam & tertiam quoque ruina mox grauiori cecidit. Melius igitur iuxta Ambrosium foret peccatoribus mori, quam in peccatis diu versari. Augustinus quoque: Audacior est, inquit, qui cum peccato mortali dormit, quam qui cum septem hostibus de morte sua inuicem obligatis, configit. Nonò, discendum est, Christum non negare. Negat Christum, qui temporalis cuiusuis commodi emolumento inuitatus, aut timore percussus, ne fauorem, beneficium, honorem, gratiam vè amittat hominum, aut ne sustinere habeat aliqua aduersa, veritatem quando debet nō confitetur: aut à iustitia declinat, seu etiam quomodolibet peccando mortaliter, Dei præceptum, quasi Deum non cognoscendo, impugnat.

Infirmatē suam vnicuique ante oculos esse habendam.

Morandum non esse diu in peccato.

Mora in peccato quā sit periculosa.

Ambrosius. Augustinus.

Negare Christum quomysticē dicitur.

IESUS AD CAIPHAM DUCITVR. Artic. XVII.

ET misit eum Annas ligatum ad Caipham pontificē principem sacerdotum, vbi omnes sacerdotes, & scribæ, & seniores in vnum conuenerant.

Matth 26.
Marc. 14.
Luca 22.
Ioan 18.

HOMILIA XVII.

ANnas non diu retinuit Iesum, quoniam ipse cum non esset huius anni pontifex, auditum Iesum atq; vinctū, hoc est, tanquā mortis à se reum habitum, mittit ad Caipham, qui dolosior erat. Ducitur itaq; Dominus Iesus eo imperu, ea crudelitate, eisdemq; iniurijs, quibus ante ductus fuerat, ad Caipham. Considerandum hic, quemadmodum scribæ, seniores, pharisæiq; conuenisse dicuntur, quam acuta inter se conquirunt consilia, expectantes in domo Caiphæ Iesum adducendum. Vide etiam quam tumidè (dum nunciatur Iesus adesse) ad iram & contemptum illius excitantur, superbeque

Ductio Iesu ad Caipham quibus facta sit iniurijs.